

FEYENOORD

De eerste van de eeuw

Willem Vissers & Bart Vlietstra

Feyenoord

De eerste van de eeuw

Voetbal Inside © 2017 RTL Nederland bv
© Willem Vissers & Bart Vlietstra
© Omslagfoto: ANP Photo
Omslagontwerp: Studio Jan de Boer
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 4039 7
ISBN 978 90 488 4040 3 (e-book)
NUR 489

Een deel van de opbrengst gaat naar de Kuyt Foundation

www.voetbalinside.nl

www.overamstel.com

O V E R A M S T E L

uitgevers

Voetbal Inside is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervaelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Voorwoord Ronald Koeman	7
'We zijn helden geworden'	9
Jan Boskamp	22
Werkmansleed	26
Bennie Wijnstekers	35
De lange reis van Dirk Kuijt	38
Michel van Egmond	51
Bart Simpson	54
Leonardo	66
Louis van Gaal	69
'Liefde voor Feyenoord is groter dan voor mijn vriendin'	71
Wouter Bos	77
Wolf met schilderijhoofd	82
Gijs de Jong	91
De omgekeerde Mourinho	93
Pierre van Hooijdonk	104
De maestro van het middenveld	107
Joost Broekman	117
Troost voor Tonboom	120
Sander de Kramer	124

Reddingsboei in duistere jaren	127
Rinus Israël	138
Jan-Scharie	140
Viola van Gendt	152
Ren, Jensie, ren!	154
Peet de Feyenoord-therapeut	164
Fatima Moreiro de Melo & Raemon Sluiter	170
Rummikubbende rottweiler	173
Ed de Goey	185
Aussie	188
Steven en de Stevenfluisteraar	195
Een bakje troost	205
Voltreffer	209
Leo Beenhakker	217
Hand in hand, en veel meer	225
Epiloog De droom van Dirk	236

Voorwoord

Ronald Koeman

Speler Feyenoord 1995-1997

Trainer Feyenoord 2011-2014

'Het moment dat me het meest is bijgebleven van drie jaar trainerschap bij Feyenoord is de ontlading na de zege met 4-2 op Ajax, begin 2012, met drie goals van John Guidetti. Op de tribunes zag ik mensen huilen. Ajax was bijna altijd beter in die tijd, vaak ook in De Kuip. En dan zo'n uitslag. De blijdschap was ongelooflijk. Het was onbeschrijflijk mooi.

De liefde van de mensen voor de club is erg bijzonder aan Feyenoord. Dat heb ik eigenlijk nergens anders meegemaakt. Ze blijven altijd achter de club staan. Als het goed gaat, zijn ze euforisch. En als ze niet blij zijn, laten ze het merken ook.

Ik heb drie jaar heerlijk gewerkt bij Feyenoord. Af en toe ga ik nog kijken, zoals tegen AZ dit seizoen, en ik heb nog veel contact met Feyenoorders, met onder anderen de trainers Van Bronckhorst en Van Gastel, met elftalleider Van Noortwijk en met Pim Blokland, ook al is die nu weg uit de Raad van

Commissarissen. Tussen ons is echt een hechte band gegroeid.

Met de directeurs Van Geel en Gudde praat ik ook geregeld. Ook zij hadden het moeilijk, toen de club 39 miljoen schuld had. We zijn aan de slag gegaan, met zijn allen. We hebben veel jonge spelers laten debuten. Die hebben zich goed ontwikkeld en een aantal van hen is voor miljoenen verkocht. Ja, misschien hadden we zelfs een keer kampioen moeten worden, in 2014 bijvoorbeeld. Maar de club had moeilijke tijden beleefd en was van ver gekomen. Het geloof in een kampioenschap moest ook weer groeien. Alleen de liefde voor de club, die was altijd gebleven. Het heeft achteraf weinig zin om stil te staan bij hoe het ook had kunnen lopen.

We wisten in mijn tijd weer goede spitsen aan te trekken, met John Guidetti en Graziano Pellè, echte doelpuntenmakers, belangrijke mannen ook voor het team. Maar Ajax was in die jaren net wat stabiel. Jammer, maar het is niet anders. Ik heb een geweldig afscheid gehad, nadat ik mijn besluit had genomen om de club te verlaten. Op het veld, door het publiek, door spelers en leiding. Toen het dit seizoen zo goed ging met Feyenoord, heb ik geregeld gedacht: laat ze alsjeblieft kampioen worden. Dat gun ik Feyenoord van harte. De club, de supporters, iedereen. Gefeliciteerd.'

‘We zijn helden geworden’

14 mei 2017, kampioensdag

12.00 uur

Piet ‘de bietser’ Stevens zit op een kartonnen kistje op een parkeerplaats voor De Kuip en schreeuwt ‘prógramma’s’. Iedere Kuipbezoeker kent zijn stem, Piet zit er al sinds de jaren zestig, hij maakte de gouden tijden met Coen Moulijn en Cor van der Gijp nog mee en mag daar graag over vertellen.

De programmaboekjes zijn vandaag twee keer zo dik en kosten twee euro. Piet baalt ervan. ‘Normaal zijn ze anderhalve euro, dan geven mensen snel een twee-euromunt en heb ik vijftig cent fooi. Nu heb ik meestal niks.’

Hij is een van de beroemdste Feyenoordfans, verzamelaar van menig relikwie, zoals het shirt waarin Robin van Persie de halve finale van de UEFA Cup speelde en het gips waarin Jean-Paul van Gastel zich voortbewoog ten tijde van een beenbreuk. Hij heeft op zolder een eigen Feyenoordmuseum.

Nu is hij wat minder fanatiek, hij heeft zelfs zijn seizoenkaart afgestaan aan ‘een meisje dat gek is van Feyenoord’. Terwijl Piet zowat alle hoogtepunten meemaakte, in bin-

nen- en buitenland, zelfs de Europacup I-finale in 1970 in Milaan.

Hij heeft er de puf niet meer voor. Letterlijk. 'Alles is eruit gehaald van binnen, ik heb niks meer over in mijn buik. Al-lemaal kanker.'

Zijn stem is ook rauwer dan anders. 'Ik moet stoppen met roken, want met mijn keel en longen gaat het ook niet goed,' zegt hij terwijl hij een sigaret opsteekt.

Piet heeft er weinig vertrouwen in, zegt hij tussen het schreeuwen van 'prógramma's' in. Geen vertrouwen in zijn lijf en ook niet in de zege van Feyenoord op Heracles, noodzakelijk voor de titel. 'We hebben het niet meer. Dat is gewoon een gek gevoel. Ach ja, ik zie alles wat zwarter in, hoor.'

Piet is de Feyenoordsupporter zoals het clichébeeld voorschrijft. Huiverig, om niet te zeggen pessimistisch. Uitgaan van regen in plaats van zonneschijn, dan kan het alleen maar meevallen. Kankeren op alles en stilletjes genieten van het zelfmedelijden.

Hij staat alleen vandaag. Overal wandelen vrolijke Feyenoordfans naar de ingangen van hun vakken. Dit is het uitverkoren volk. Tienduizenden supporters staan elders in de stad al uren op het Stadhuisplein, de Binnenrotte, de Coolsingel of in kroegen waarvoor ze al dagen van tevoren een kaart moesten aanschaffen om slap bier uit plastic bekertjes te drinken, wachtend tot de wedstrijd zich op grote schermen voor hen

ontvouwt. Een veelvoud daarvan zit thuis voor de tv of de radio.

Philip de Liagre Bohl geeft lachend een hand. Hij is geen seizoenkaarthouder, maar heeft voor tweehonderd euro per stuk wat kaartjes bemachtigd. 'Ongelooflijke topdeal. Ik zat daarvoor te onderhandelen met een hooligan, die wilde er duizend euro het stuk voor. Ik zei: zeg wil jij een collega-Feyenoordsupporter een poot uitdraaien?'

Marcel uit Duizel, tussen Eindhoven en de Belgische grens, spreekt met Vlaamse tongval van een historische dag. Hij heeft genoeg te stellen gehad de laatste achttien jaar met jengelende collega's en vrienden die voor PSV zijn. Bij Excelsior een week eerder had Feyenoord de titel al kunnen grijpen. 'Daar is van alles niet in de haak geweest. Het kunstgras was niet natgespoten en er waren meer dingen. Maar die kan ik niet vertellen.' Hij maakt afwerende gebaren.

Besluit: 'Wat is geweest, is geweest. Vandaag dan maar. In onze eigen Kuip.'

14.00 uur

Dirk Kuijt trapt makkelijk vandaag, zo valt op in de warming up. Het ene na het andere schot laat het net bollen. De aanvoerder speelt op zwarte schoenen met drie witte strepen. Hij is als Sjakie die teruggrijpt op zijn oude wondersloffes, op wat hij later 'de belangrijkste dag uit mijn carrière' zal noemen.

Er klinken ouder- en nieuwerwetse Feyenoordliedjes. In een skybox die tegen de fanatiekste zijde aanschurkt staan vrouw en kroost, drie zonen en een dochter. Kuijt zal naar ze zwaaien als de spelers voor het laatst naar binnen gaan. Ze zullen schreeuwen, vrouw Gertrude is een voetbalvrouw uit vervlogen tijden. Ze schreeuwt harder en stampvoet luider dan de gemiddelde hooligan. Jongste zoon Aidan van vijf jaar kent alle scenario's uit zijn hoofd en heeft zijn vader al duizend keer verteld dat winnen het beste is.

'Dan gaan we winnen, Aidan,' zei Kuijt die ochtend. Zoals hij de week ervoor al aan 'miljoenen bekenden en onbekenden' heeft beloofd.

Maar eerst doet Kuijt iets ongewoons, hij vraagt al tijdens de warming-up aan zijn ploeggenoten om een kring te vormen. Hij spreekt ze toe. 'Hier hebben we keihard voor gewerkt, nu moeten we het waarmaken. Dit is onze droom. En van de mensen. Het is tijd voor ons.'

14.15 uur

'You'll never walk alone' klinkt door De Kuip, niet die melodramatische langzame van Gerry & The Pacemakers, maar de volvette van Lee Towers. De drie dochttertjes van Eljero Elia zingen mee op de familietribune, de vader van Giovanni van Bronckhorst zingt mee. Burgemeester Ahmed Aboutaleb drinkt koffie, mogelijk overdenkt hij de gevolgen voor zijn stad als Feyenoord vandaag niet wint. Bij de laatste uithaal van Towers opent ook de burgervader zijn mond.

14.25 uur

Tunnel open. 'Ga je mee naar het stadion, naar de club van rood en wit,' klinkt ergens ver op de achtergrond. Een muur van geluid, geproduceerd door 50.000 brullende Feyenoordsupporters, overstemt clublied 'Hand in hand'. Overal rook- en knaluurwerk, wapperende roodwitte en groenwitte vlaggen, confetti en brede witte slierten zo ver het oog reikt.

Veel aanwezigen menen dat dit de meest indrukwekkende ervaring is die ze in een stadion hebben meegemaakt, ook de meest krasse knarren onder hen. Pierre van Hooijdonk -held van de vorige grote prijs, de UEFA Cup in 2002 - zegt dat het heftiger is dan vijftien jaar geleden. 'Feyenoord deed vroeger vaker mee om de prijzen. Ze hebben hier zo weinig om voor te juichen gehad.'

14.30 uur

Aftrap. Feyenoord jaagt direct als een stel uitgehongerde honden op Heracles. De bal gaat uit bij de middenlijn. Trainer Van Bronckhorst pakt hem en geeft hem aan Bart Nieuwkoop. Die gooit hem tussen Dirk Kuijt en Heracles-verdediger Mike te Wierik in. Te Wierik is sneller, maar glijdt uit. Vanuit het niets. Op de beste grasmatten van het land. Waar je de rest van de wedstrijd niemand op ziet uitglijden.

Kuijt staat iets te ver rechts van het doel. Heracles-doelman Castro dekt de eerste paal af. Een voorzet lijkt logisch. Maar Kuijt zit zo barstensvol adrenaline dat hij besluit te schieten. Fuck de rest maar even. Wat is nou betrouwbaarder dan de binnenkant van zijn rechterschoet, waarmee hij al zo vaak

scoorde? De bal gaat via de binnenkant van de verste paal keihard tegen het net.

Kuijt brult, De Kuip brult, De Kuip trilt. Houdt het oude staal dit wel? Ach, wat maakt het de mensen uit. 'Een bevrijding,' zegt Van Hooijdonk. Dat is een groot woord in de havenstad. Nota bene op de herdenkingsdag van het bombardement op 17 mei 1940. 'Zo voelen ze dat hier.'

14.42 uur

Wéér een miniatuuraardbeving. Wéér door Kuijt. Nu doet zijn voorhoofd wat het al zo vaak deed: op het juiste moment tegen de bal slaan. Op een voorzet van Elia, nadat Nicolai Jørgensen de aanval vormgaf. Kuijt zat in een zone na zijn eerste treffer, leek niemand te zien. Nu beukt hij tegen de schouder van Elia aan en ziet dan in een ooghoek Tonny Vilhena langs de kant zitten en rent naar hem toe.

Vilhena is geschorst door een onterechte gele kaart tegen Excelsior vorige week. De wedstrijd waarin alles misging. De wedstrijd waarin Kuijt slechts mocht invallen, zoals de laatste maanden gebruikelijk. Soms blijft hij zelfs de hele wedstrijd op de bank. Bij absentie van Vilhena mag hij vandaag starten.

Alles komt samen dit seizoen. Op dit moment ook letterlijk, want alle spelers storten zich op Vilhena en Kuijt.

16.07 uur

Strafschop Feyenoord. Kuijt eist hem op. Topscorer Jørgensen doet niet moeilijk. Hij speelt best goed, de spits van

Feyenoord. Hij krijgt kansen, net als Steven Berghuis en Jens Toornstra. Eric Botteghin en Karim El Ahmadi breken iedere Heracles-aanval in de knop, Jan-Arie van der Heijden, Bart Nieuwkoop en Terence Kongolo zijn sterk in de opbouw.

Maar dit is de dag van Dirk. Feilloos stuurt de 36-jarige vedette doelman Castro de verkeerde kant op: 3-0. Kuijt trekt zijn shirt uit zoals onbezonnen tieners plegen te doen na een doelpunt. Het kost hem geel, maar wat geeft het. Hij wil even laten zien wie hier nog steeds de man is, wie hier nog steeds topfit is, wie hier de druk aankan, wie potdomme altijd moet spelen, ja! De aanvoerdersband blijft om zijn bolle biceps hangen.

Heracles maakt nog 3-1 vlak voor tijd, als de supporters allang massaal met kartonnen schalen staan te zwaaien. Als alle Feyenoordliedjes weer langs komen: 'Sterk in Rotterdam', 'Feyenoord, we houden van die club' en 'I'm Feyenoord till I die'. Maar vooral ook 'We worden kampioen' en nog het meest: 'Dirrekie Kuijt olé, olé.'

16.16 uur

Eindsignaal. Iedereen rent naar iedereen. Kale mannen met armen als scheepstouwen kussen elkaar voor de perstrubune, oude mannen huilen, meisjes gillen. De kroost van Elia maakt rondedansjes, burgemeester Aboutaleb high-fived, bij de familie Van Bronckhorst komen tranen, bij de trainer zelf even later ook. 'Dit is zo mooi voor iedereen binnen deze club.'

Kuijt is in alle staten. Hij lijkt eerst geëmotioneerd, zoekt zijn gezin, springt dan vrolijk op de boarding om een selfie met de harde kern te maken. Dan omhelst hij spelersbegeleider Jan Mastenbroek, teammanager Bas van Noortwijk en oud-verzorger Gerard Meijer. Die laatste voorzichtig, want 'ome Gerard' kwakkelt met zijn gezondheid. Hij loopt op zijn ongelukkige ploeggenoot Sven van Beek af, die al het hele seizoen tobt met blessures en nog steeds verre van hersteld is, getuige de krukken die hij nodig heeft om zich voort te bewegen. Maar vandaag lacht Van Beek.

Ook Vilhena doet dat ondanks de schorsing. Hij heeft een sjaal om zijn hoofd geknoopt. Hij draagt de titel op aan iedereen en aan zijn in de winter overleden moeder in het bijzonder. 'Zij had dit voorspeld.'

16.39 uur

Speaker en oud-spits Peter Houtman schreeuwt: 'Zijn jullie klaar voor de kampioen van Nederland?' De Kuip brult en trilt nog maar eens. De spelers lopen over een rode loper naar het podium. Coach Van Bronckhorst en aanvoerder Kuijt worden het laatst naar voren geroepen. Kuijt klapt op de bekende Kuijt-manier, met zijn handen schuin boven zijn hoofd, zoals hij al vijf jaar doet voor het legioen. Na elke wedstrijd. Bij winst of verlies.

Hij heft de schaal, hij schreeuwt het uit, zijn ploeggenoten volgen, zoals ze al het hele seizoen hebben gedaan. Zoals ze later ook doen als Kuijt wenkt voor een groepsfoto en als hij

voorgaat bij het hakken op de happy hardcorehits van DJ Paul Elstak, zijn jongste zoon op zijn nek en zijn oudste aan zijn hand. Zijn middelste is iets verderop getransformeerd tot een soort roodwitte mummie door alle serpentine waarin hij zich gewikkeld heeft.

17.30 uur

Eljero Elia meldt zich in de mixed zone. Hij heeft zijn wedstrijdshirt achterstevoren aan, het druipt van de champagne, hij heeft nog een fles bubbels in zijn hand. Toch is hij rustig. Net zo rustig als een week eerder toen hij in de mixed zone van Excelsior voorspelde dat Feyenoord het zou afmaken in De Kuip. 'Dat meende ik, ik ben niet nep. Moest ik dan gaan huilen? Ik wist het duizend procent zeker. Hier in De Kuip met dit publiek, dat kan niet mis.'

De avond ervoor twijfelde zijn oudste dochter. 'Ze ging huilen. Ze was nerveus. Ik zei: maak je geen zorgen.'

Ook kreeg hij 'duizend berichten' van fans. Sommigen zeiden dat ze hem zouden doodschieten als hij geen kampioen zou worden. 'Ik schreef terug: dat hoeft niet, want dat doe ik zelf wel als we het niet halen.'

Hij gaat vertrekken uit De Kuip, vertelt Elia. Hij wil nog een keer wat anders. 'Mooier dan dit kan het niet worden. De beker en daarna de landstitel.' Maar een minuut later sluit hij een langer verblijf toch niet uit. Wat hij echt zeker weet is dat hij maandag voor de huldiging een tatoeage van de kampioensschaal gaat laten plaatsen. Ergens bij zijn

knieholtte tussen de beker van vorig jaar en het hoofd van Ronaldo.

17.40 uur

Jan-Arie van der Heijden voelt opluchting. Pas na de 3-0 was hij echt zeker van zijn zaak. 'Maar toen we het veld opliepen dacht ik al: dit kan niet misgaan. Dit was zo heftig, het kippenvel stond op mijn armen, nog nooit meegemaakt.'

Hij moet zondagavond alcohol drinken op de SS Rotterdam, waar de selectie zal feesten tot het ochtendgloren. 'Dat drink ik zelden, maar ik zal eraan moeten geloven. We zijn helden geworden. Dat moet gevierd worden.'

Karim El Ahmadi prijst Kuijt. "'Als iemand het gaat doen vandaag, ben jij het,'" zei ik vooraf tegen hem. Hij heeft ons kampioen gemaakt. Alleen al met zijn speech vooraf. Toen stonden we al helemaal op scherp.'

Jens Toornstra: 'Dirk zei: "het is D-Day." Het kwam aan, man. En dan die Kuip eroverheen.'

Kuijt zelf roemt het team en zijn familie. 'Mijn gezin heeft weinig aan me gehad. Ik heb veel aan mezelf gedacht de laatste twee jaar. Ik was er niet vaak voor ze. Dag en nacht met Feyenoord bezig.'

20.40 uur

Tegenover de hoofdingang zit Jane Geurden (28) het stilletjes gade te slaan, al die mensen die De Kuip verlaten, het hoofd in de wolken, op weg naar de binnenstad. Ze komt uit

het Belgische Hasselt. Daar snappen ze niets van haar Feyenoordpassie. Ze snapt het zelf eigenlijk ook niet. 'Ik was als klein kind een keer in Rotterdam, gewoon de stad bezoeken. Daarna moest ik steeds bij Feyenoord zijn.'

Ze kon het aan niemand uitleggen. Dat ze liever naar Rotterdam ging dan vandaag op Moederdag bij haar moeder te zijn. 'Voor mij was het zo simpel als wat. Ik heb nooit een titel meegemaakt, ging pas aan het begin van de eeuw voor het eerst. Geweldige wedstrijd en nu heb ik ook een perfecte plek. Er komen hier zoveel vrolijke mensen voorbij.'

En spelers. Zoals Steven Berghuis zojuist, nog steeds volledig in wedstrijdtenue. Hij kleepte zich om in zijn auto en kwam weer terug. Tamelijk in de gloria. 'Schitterend,' vindt Jane.

21.00 uur

Overall schallen nog Feyenoordliedjes uit boxen op de grote pleinen in de binnenstad. Ze zingen mee, de mensen in de stad, van allerlei pluimage. Met als gemene deler dat ze dronken en blij zijn en allemaal wel iets van Feyenoord dragen. Een sjaal, een shirt, een vlag, een trainingsjack, een telefoon, een hoofddoek, een string. Soms ontstaan spontane groepshugs, zomaar midden op straat tussen sympathisanten van de club die elkaar helemaal niet kennen.

In de Hofpleinvijver springen nog steeds mensen, de grond eromheen is drassig geworden, zoveel water is er al uitgeklotst. Programmamaker en meesterinterviewer Wilfried de

Jong die middag al in Italiaans maatpak met daaronder 'het allermooiste shirt', dat van Feyenoord. Hij schepte het smerige water met zijn herenschoen over zijn hoofd en dronk ervan. 'Dat is wat een kampioenschap van Feyenoord met je doet,' verklaart hij de volgende dag in zijn column in *NRC*.

Verderop in de column vertelt hij over clubliefde. 'Het trekt een spoor door je leven. Naast opvoeding, school, vriendschappen, literatuur en muziek, bepaalt een favoriete club ook hoe je in het leven staat. In het geval van Feyenoord werd je geduld de afgelopen decennia op de proef gesteld. Fatalisme is een tweede natuur geworden.

'Weer thuis na de fonteinscène gooide ik mijn natte kleren op een hoop en ging onder de douche staan. Schoon, warm leidingwater. Langzaam liep de euforie weg in het afvoerputje. Wat er bleef hangen van het kersverse kampioenschap? Een voldaan, ontspannen gevoel. Niet meer die onzichtbare hand die bij iedere competitiewedstrijd in mijn nek kneep.'

De achttienjarige Cherwin Sookhoo is net zelfs voor de tweede de fontein ingedoken. 'Ik moest het doen. Het voelt alsof je gedoopt wordt, snap je.'

Hij wilde profvoetballer worden, maar vanwege familieproblemen moest hij stoppen bij Sparta. 'Ach, ik was altijd voor Feyenoord, nu mag ik dit meemaken.'

Hij keek de wedstrijd op een groot scherm op De Binnerrotte, dook in de vijver, ging daarna dansen in club Annabel,

vervolgens naar huis om zijn telefoon op te laden en is nu weer hier voor duik twee. Hij is alleen, zijn vrienden moeten werken bij Albert Heijn. 'Maar iedereen is elkaars vriend vanavond.'

21.30 uur

Een jongen met een Feyenoordshirt met 'Dirk' achterop kijkt op De Meent wezenloos waar zijn vrienden zijn gebleven. Nee, hij heet zelf geen Dirk, hij heet Berry van de Hoek en komt uit Apeldoorn, maar zijn maten noemen hem 'Dirk'. Dat komt zo: 'Ik ben voor Feyenoord en op vakantie in Tsjechië in 2006 zei ik een keer in een discussie met vrienden die voor Ajax zijn: "Maar we hebben Dirk nog!" Maar Dirk was toen net naar Liverpool gegaan. Dus ja, toen heette ik opeens Dirk.'

Dat was elf jaar lang 'best een beetje raar'. Maar vanaf vandaag is het 'geweldig'. Berry weet: 'Vanaf vandaag zou iedereen Dirk willen heten. En het mooie: Dirk had dit al voorspeld toen hij terugkwam twee jaar geleden.'

Jan Boskamp

Jan Boskamp (1946) is een ras-Feyenoorder. Hij zat acht jaar bij het eerste van Feyenoord in de gouden jaren. Juist in het seizoen dat de Europacup I werd veroverd (1970), had 'zijn cluppie' hem een jaar uitgeleend aan Holland Sport. Hij was een gewaardeerde middenvelder, maar werd nooit een sterkhouder in De Kuip, later wel in België bij RWDM. Als trainer vierde hij successen bij Anderlecht met drie landstitels op rij.

Met zijn vrolijke babbel en fysieke présence werd hij een vaste gast bij *Voetbal Inside*. Serieuzer analyseert hij bij ZIGGO Sport. Het boek 'BOSKAMP – Leven met Feyenoord', geschreven door André van Kats, werd verkozen tot HELDEN sportboek van het jaar.

Aan vertrouwen in een goede afloop heeft het bij jou nooit gelegen. Je riep al bijna een jaar dat je aan het eind van het seizoen een duik in de Hofpleinfontein zou nemen.

'Natuurlijk, ik zeg al het hele jaar dat het goed gaat komen en dat ben ik blijven volhouden, in plaats van al die achterlijken die elke keer wat anders roepen. René van der Gijp had bedacht om bij een kampioenschap samen in de fontein te duiken

en later zijn ze daar bij *Voetbal Inside* steeds maar weer op teruggekomen. Een paar weken voor de kampioenswedstrijd ben ik al even langs gereden om te voelen hoe het water was en dat viel niet mee, moet ik zeggen. Ik heb alleen even een voet in de fontein gezet en dat was al stervenskoud. Toen zei ik al dat we nog een paar weekjes moesten wachten zodat de zon zijn werk zou kunnen doen. Maar het werd wel errug spannend.'

Uiteindelijk ging dat fonteinfeest niet door.

'Man, het was stervensdruk bij De Kuip. En ook bij die fontein. Een week eerder, toen tegen Excelsior, was ik al onderweg. Toen verloren ze. Nu kon ik er niet meer bij komen. Het was al een hele toer om bij De Kuip weg te komen. Maar ik heb wel echt genoten, hoor, van de dag en de mensen. In die fontein zat ook niet veel water meer.'

Wat was de kracht van Feyenoord dit seizoen?

'De manier waarop de ploeg speelde: dat is waar Feyenoord voor staat. Spelers gooiden met gevaar voor eigen leven hun lichaam voor de bal, ze gingen er helemaal voor. Je zag dat niet alleen bij bijvoorbeeld Karsdorp en Kongolo, maar ook bij El Ahmadi en Vilhena die de ploeg elke keer naar voren stuwden. Voorin heeft Jørgensen zich elke wedstrijd drie slagen in de rondte gewerkt. Hij heeft het na de winterstop een tijdje moeilijk gehad en heeft een periode even niet gescoord, maar is wel altijd keihard blijven werken. Tegen AZ werd het werken beloond en schoot hij er weer drie binnen.'

In het boek vertelde je dat je nog één keer een kampioenschap van Feyenoord hoopte mee te maken. Hoe kijk je na deze titel naar de toekomst van de club?

‘Juist in sportief goede tijden zoals deze proef ik ook weer de enorme potentie die Feyenoord heeft. Je moet eens kijken naar het publiek van ons, hoeveel jonge mensen daar tussen zitten. We hebben gemiddeld denk ik de jongste supporters. Als ik dat vergelijk met de stadions in België, dan is dat een gigantisch verschil. Daarom denk ik ook dat Feyenoord blijft groeien. Stel je voor dat we een nieuw stadion krijgen, het mooiste van de wereld en omstreken. Als dat klaar is, denk ik dat je niet weet wat je ziet. Dan bedoel ik vooral de enorme uitstraling die je daardoor als club krijgt. Feyenoord heeft zo’n enorme aantrekkingskracht. Dat zie ik ook aan mijn eigen kleinkinderen. Laatst heb ik ze meegenomen naar de bioscoop, daar liepen ze op Feyenoord-schoenen rond. Ze begonnen ook op eens over Feyenoord te zingen. Ik weet niet wat dat is, maar het is schitterend.’

Nu maar hopen dat het niet weer achttien jaar duurt.

‘Zeg, je bent toch niet helemaal achterlijk geworden?’

Nou nee, maar de hunkering naar de titel was toch ook een beetje bij het legioen gaan horen.

‘Ik denk ook wel eens: stel je nou voor dat Feyenoord in zo’n nieuw stadion opeens elk jaar kampioen wordt. Zullen er dan ook nog elke twee weken 65.000 man zitten? Dan wordt

kampioen worden opeens een gewoonte. Terwijl we nu allemaal ontzettend hunkerden naar de titel en daardoor wilde iedereen erbij zijn. Zelf reed ik dit seizoen nog helemaal naar Arnhem voor de bekerwedstrijd tegen Vitesse. Mijn vriendin zei: "Je bent niet goed bij je hoofd, dat is bijna zevenhonderd kilometer heen en terug." Maar voor mij maakt dat niet uit. Ik wil er gewoon bij zijn als Feyenoord speelt. En begrijp me goed: ik zou niets liever willen dan dat Feyenoord eens drie jaar op rij kampioen wordt.'